

Sygn. akt I 1 C 271/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny – Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **Gminy M. G.**

przeciwko: **H. G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej H. G. na rzecz powoda Gminy M. G. kwotę 15.019 zł 15 gr (piętnaście tysięcy dziewiętnaście złotych 15/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 października 2016 r. do dnia 29 czerwca 2017 r., z tym ustaleniem, że w tym zakresie odpowiedzialność pozwanej H. G. jest solidarna z odpowiedzialnością pozwanego Z. G. (1) i A. M. wynikającą z wydanego w niniejszej sprawie przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni pod sygn. akt I 1 Nc 9109/16 nakazu zapłaty z dnia 24 stycznia 2017 r.;

II. zasądzone w pkt. I świadczenie rozkłada pozwanej H. G. na 48 rat, z których pierwszych 47 (czterdzieści siedem) rat głównych jest w kwocie po 312 zł (trzysta dwanaście złotych), zaś 48 (czterdziesta ósma) rata jest w kwocie stanowiącej sumę odsetek ustawowych zasądzonych w punkcie I niniejszego wyroku oraz kwoty 355 zł 15 gr (trzysta pięćdziesiąt pięć złotych 15/100). Raty płatne będą do 10-go dnia każdego kolejnego miesiąca poczynając od dnia 10 sierpnia 2017 r. wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

III. odstępuje od obciążania pozwanej obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda kosztów procesu;

IV. przyznaje r.pr. A. C. kwotę 2.952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej pozwanej z urzędu i kwotę tę nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni.

UZASADNIENIE

Powód Gmina M. G. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych: H. G., Z. G. (1) i A. M. kwoty 15.019,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 4.800 zł.

Uzasadniając swoje żądanie powód podał, że pozwani H. i Z. G. (2) są najemcami lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ul. (...) i z tego tytułu wini są opłacać za zajmowany lokal czynsz wraz z określonymi w umowie opłatami eksploatacyjnymi związanymi z użytkowanym lokalem. Wskazał także, że zaległości z tego tytułu na dzień 29

lutego 2016 r. wynoszą kwotę 15.019,15 zł (12.938,96 zł - należność główna i 2.080,19 zł - odsetki) oraz że zadłużenie pozwanych obejmuje okres od dnia 1 maja 2008 r. do dnia 29 lutego 2016 r. Powód podał też, że oprócz najemców w przedmiotowym lokalu zamieszkuje także bratanek pozwanej - A. M., którego odpowiedzialność za zaległości jest zgodnie z art. 688¹ kc solidarna.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 24 stycznia 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Gdyni orzekł, iż pozwani: H. G., Z. G. (1) i A. M. powinni solidarnie zapłacić na rzecz powoda kwotę żadaną pozwem wraz z odsetkami, a nadto koszty procesu w kwocie 3.675 zł. (nakaz zapłaty z dnia 24 stycznia 2017 r. sygn. akt I 1 Nc 9109/16 – k. 62).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana H. G. wniosła o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty. Podała też, że nie kwestionuje zasadności powództwa oraz wysokości zasądzonej kwoty, jednak jak podała nie posiada środków, które umożliwiłyby jej zapłatę należności na rzecz powoda. Wyjaśniła, że wystąpiła do tutejszego Sądu o zasądzenie na jej rzecz od małżonka Z. G. (1) alimentów, gdyż od 10-15 lat nie przyczynia się on do zaspokajania potrzeb rodziny, a emerytura pozwanej wynosi 964,29 zł netto i nie wystarcza jej na opłacenie rachunków za mieszkanie oraz zakup żywności. Miesięczny koszt utrzymania rodziny wynosi bowiem 2.474,58 zł i w całości spoczywa na niej. Są to koszty związane z utrzymaniem mieszkania, wyżywieniem i leczeniem pozwanej. Pozwana podała też, że wraz z nią i jej mężem mieszka także jej bratek, który jest bez pracy, nie dokłada się do utrzymania rodziny i jest przez nią utrzymywany. Wyjaśniła także, że podjęła próbę zapłaty zaległych czynszów za mieszkanie i na ten cel zaciągnęła pożyczkę w (...) im. (...) w kwocie 11.200 zł, bo bała się, że zostanie eksmitowana z mieszkania, w związku z czym musi teraz spłacać i tę pożyczkę. Podała, że jest trwale niezdolna do pracy, schorowana i nie ma możliwości podjęcia pracy, stąd wnosi o rozłożenie zaległości na raty oraz odstąpienie od obciążania jej kosztami procesu.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie zgłoszone w pozwie, wnosząc jednocześnie o zasądzenie od pozwanej całości poniesionych w sprawie kosztów procesu wskazując, iż trudna sytuacja materialna pozwanej nie daje powodowi podstaw do odstąpienia od dochodzenia kosztów sądowych. Powód wyjaśnił też, że na wniosek pozwanej może rozłożyć pozwanej spłatę zasądzonej należności na miesięczne raty, jednakże dopiero po zakończonym postępowaniu sądowym. Zarzucił także, że pozwani byli pisemnie wzywani do uregulowania należności, czego nie uczynili, pomimo zwartych ugód i rozkładania należności na raty, nie skorzystali także z możliwości ich spłaty w dogodnej formie, o czym świadczą załączone do pozwu pisma pozwanych z dnia 8 lutego 2012 r., 8 lipca 2013 r. i 7 lutego 2014 r. oraz pisma powoda z dnia 13 lutego 2012 r., 12 lipca 2013 r. i 14 lutego 2014 r.

Na skutek wniosku pozwanej złożonego na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017 r. został przez Sąd ustanowiony dla pozwanej pełnomocnik z urzędu w osobie radcy prawnego. Powyższa decyzja Sądu została podjęta (pomimo wcześniejszego oddalenia przez referendarza sądowego uprzedniego wniosku pozwanej w tym przedmiocie) z uwagi na brak możliwości porozumienia się z pozwaną na rozprawie, spowodowany skalą wady jej słuchu oraz wzroku.

W piśmie procesowym z dnia 17 czerwca 2017 r. pełnomocnik pozwanej podał, że kwestionuje wszystkie okoliczności, zarzuty i twierdzenia powoda, za wyjątkiem wyraźnie przyznanych przez pozwaną, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem z uwagi na jego okresowy charakter i termin przedawnienia wynoszący lat trzy, wniósł też o przyznanie mu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz o nieobciążanie pozwanej kosztami postępowania z uwagi na jej trudną sytuację rodzinną i materialną.

Wyjaśnił także, że pozwana wskazuje, że w miarę możliwości reguluje i regulowała opłaty z tytułu czynszu oraz opłat eksploatacyjnych, jednak z uwagi na to, że pozostali pozwani w ogóle nie poczuwają się do pokrywania jakichkolwiek opłat w stosunku do powoda, nie jest ona sama w stanie spłacać ich na bieżąco, szczególnie, że pozwana jest osobą trwale niezdolną do pracy, niedosłyszy i niedowidzi, a jej schorzenia pogłębiają się, a brak środków uniemożliwia nie tylko spłatę zadłużenia, ale także stosowne leczenie i poprawę stanu zdrowia. Wskazał też, że pozwana kwestionuje wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia.

Na rozprawie w dniu 27 czerwca 2017 r. pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu podnosząc, że pozwana uznała powództwo w treści sprzeciwu, jak też w pismach załączonych do pozwu, kiedy wniosła o rozłożenie zadłużenia na raty.

Pełnomocnika pozwanej sprecyzował zaś, iż w przypadku nie uwzględnienia zarzutu przedawnienia pozwana wnosi o rozłożenie zadłużenia na raty w kwocie po 150 zł, przy czym z uwagi na okoliczność, iż według twierdzeń pozwanej wyrok w sprawie alimentacyjnej przeciwko mężowi pozwanej jest już prawomocny, to prawdopodobnie udałoby się spłacić to zadłużenie szybciej i wyższych ratach.

Wobec treści art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana H. G. wraz ze swym mężem Z. G. (1) jest najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w G. pozostającego w zasobach powodowej Gminy.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: umowa najmu - k. 9-10v; skierowanie do zawarcia umowy najmu z dnia 12.04.1999 r. - k. 11

Wysokość zaległego czynszu i opłat eksploatacyjnych związanych z korzystaniem z tego lokalu przez jego najemców i osobę wspólnie z nimi zamieszkującą w okresie od dnia 1 maja 2008 r. do dnia 29 lutego 2016 r. wyniosła łącznie 12.938,96 zł, natomiast suma skapitalizowanych od tych należności odsetek za okres od dnia 1 maja 2008 r. do dnia 29 lutego 2016 r. odpowiadała kwocie 2.080,19 zł.

dowód: zawiadomienie o zmianie wysokości opłat z dnia: 01.10.2008 r., 21.01.2009 r., 12.10.2009 r., 14.01.2010 r., 02.10.2010 r. 21.01.2011 r., 11.10.2011 r., 05.01.2012 r., 04.10.2012 r., 07.01.2013 r., 08.10.2013 r., 21.01.2014 r., 25.09.2014 r., 29.12.2014 r., 06.10.2015 r., 30.12.2015 r. - k. 18-33; zestawienie naliczeń za rok 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015 oraz I i II 2016 - k. 34-42.

Zadłużenia tego pozwana nie spłaciła, pomimo otrzymanych od powoda wezwań do zapłaty.

dowód: upomnienia i wezwania do zapłaty zaległości z okresu od roku 2011 do 2016 r. wraz z pokwitowaniami ich odbioru - k. 43-57v

W skierowanym do powoda piśmie z dnia 8 lutego 2012 r. pozwana zwróciła się z prośbą o rozłożenie jej zadłużenia za mieszkanie na raty w wysokości po 100 zł płatne wraz z bieżącym czynszem.

W piśmie z dnia 12 lutego (...). wyraził zgodę na spłatę zadłużenia wynoszącego wówczas wraz z odsetkami 5.950,05 zł w 55 miesięcznych ratach po 101,10 zł.

W kolejnym piśmie z dnia 8 lipca 2013 r. pozwana wniosła o rozłożenie jej zadłużenia należności za mieszkanie na raty po 50 zł.

W odpowiedzi na pismo powód podał, że wyraża zgodę na spłatę zadłużenia wynoszącego wraz z odsetkami wg stanu na dzień 30 czerwca 2013 r. 7.054,81 zł w 60-ciu ratach po 103,22 zł miesięcznie.

Także w piśmie z dnia 7 lutego 2014 r. pozwana skierowała do powoda prośbę do rozłożenie na raty zaległości należnych za mieszkanie.

W odpowiedzi na to pismo w dniu 14 lutego 2014 r. powód podał, że wyraża zgodę na spłatę zadłużenia wynoszącego wraz z odsetkami wg stanu na dzień 13 lutego 2014 r. 8.156,37 zł w 60-ciu ratach po 120,14 zł miesięcznie.

dowód: pisma pozwanej dnia: 08.02.2012 r. - k. 12, 08.07.2013 r. - k. 14 i 07.02.2014 r. - k. 16 oraz pisma powoda z dnia: 13.02.2012 r. - k. 13, 12.07.2013 r. - k. 15 oraz 14.02.2014 r. - k. 17.

W roku 2008 r. w okresie od miesiąca maja pozwana dokonała na rzecz powoda trzech wpłat: we wrześniu 2008 r. w wysokości 400 zł, w listopadzie 2008 r. w wysokości 332 zł oraz w grudniu 2008 r. w wysokości 1.134 zł. Natomiast w roku 2009 pozwana dokonała takich wpłat sześć: w lutym 2009 r. w kwocie 360 zł, w marcu i maju 2009 r. po 460 zł, w lipcu 2009 r. w wysokości 500 zł, w listopadzie 2009 r. w wysokości 600 zł i grudniu 2009 r. w wysokości 650 zł.

dowód: zestawienie naliczeń i wpłat pozwanej w roku 2008 i 2009 - k. 34 i 35; oświadczenie pozwanej o dokonywaniu wpłat przez nią osobiście - protokół rozprawy z dnia 27 czerwca 2017 r. - k. 101

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 11 października 2016 r.

dowód: prezentata sądowa - k. 2

Pozwana jest osobą trwale niezdolną do pracy, niedosłyszy i niedowidzi. Jej emerytura wynosząca 964,29 zł netto nie wystarcza jej na opłacenie rachunków za mieszkanie oraz zakup żywności. Miesięczny koszt utrzymania rodziny wynosi bowiem 2.474,58 zł i w całości spoczywa na niej. Są to koszty związane z utrzymaniem mieszkania, wyżywieniem i leczeniem pozwanej. Mąż pozwanej ani jej bratanek wspólnie z nią zamieszkujący nie dokładają się do utrzymania mieszkania. Pozwana, obawiając się eksmisji, podjęła próbę zapłaty zaległych czynszów za mieszkanie i na ten cel zaciągnęła pożyczkę w (...) im. (...) w kwocie 11.200 zł. Obecnie w związku z tym obciąża ją też obowiązek jej spłaty w kwotach po 200 zł miesięcznie.

Pozwana wystąpiła do tutejszego Sądu o zasądzenie na jej rzecz od małżonka Z. G. (1) alimentów, z uwagi na nie przyczynianie się przez niego do zaspokajania potrzeb rodziny. Powództwo w tej sprawie zostało przez Sąd uwzględnione.

okoliczności przyznane

Sąd zważył, co następuje:

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie wyżej wskazanych dokumentów przedstawionych przez powoda dokumentów prywatnych, których autentyczność nie budziła w ocenie Sądu żadnych wątpliwości, nie była też kwestionowana przez stronę pozwaną. Z dokumentów tych, wbrew zarzutom pełnomocnika pozwanej w sposób jednoznaczny wynikała i wysokość należności dochodzonych od pozwanej i podstawa ich naliczenia oparta o treść zawartej między stronami umowy określającej obciążający pozwaną jako najemczynię obowiązek uiszczania na rzecz powoda czynszu i opłat związanych z korzystaniem z wynajętego mieszkania, takich jak koszt ogrzewania, czy dostarczenia zimnej i ciepłej wody, odprowadzenia ścieków, wywozu śmieci, czy też oświetlenia. Strona pozwana nie wskazała zaś nawet, pomimo zakwestionowania wysokości należności dochodzonych pozwem na czym niezgodność z prawdą przedłożonych dokumentów miałyby polegać. Stąd zarzut pozwanej w tym zakresie Sąd ocenił, jako nie podlegający uwzględnieniu. Jednocześnie w tym miejscu wskazać należy, iż Sąd pominął wniosek powoda o przeprowadzenie w sprawie dowodu z przesłuchania pozwanej na okoliczność ustalenia zasadności roszczenia i wzajemnych rozliczeń stron mając na uwadze, iż przeprowadzenie tego dowodu było niemożliwe z uwagi na brak możliwości porozumienia się z pozwaną, która nie słyszała i nie rozumiała zadawanych jej pytań, przez co w przeważającej części nie potrafiła udzielić odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd, a na pytania Sądu powtórzone jej przez jej pełnomocnika nie odpowiadała w sposób swobodny, przez co próby porozumienia się z nią skutkowały koniecznością zadawania jej pytań w sposób sugerujący odpowiedzi.

Negatywnie Sąd rozstrzygnął także o zgłoszonym przez pełnomocnika pozwanej zarzucie przedawnienia roszczenia objętego pozwem. Jakkolwiek bowiem zasadnie pełnomocnik pozwanej podnosił, iż czynsz najmu, jak i pozostałe opłaty związane z korzystaniem z wynajętego mieszkania stanowią roszczenia okresowe, których termin przedawnienia, zgodnie z regulacją art. 118 kc wynosi 3 lata, a roszczenie dochodzonej pozwem obejmowało czas

wykraczający poza ten okres, to jednak zarzut ten nie mógł zostać przez Sąd uwzględniony z uwagi na skutecznie podniesiony przez powoda zarzut przerwania biegu przedawniania z uwagi na uznanie długu przez pozwaną. Przy czym, w ocenie Sądu, tzw. niewłaściwe uznanie długu zostało przez pozwaną dokonane nie tylko w jej pismach z dnia 8 lutego 2012 r., 8 lipca 2013 r. i 7 lutego 2014 r., których pozwana wyraźnie przyznała istnienie po jej stronie zadłużenia z tytułu opłat związanych z korzystaniem z wynajętego lokalu mieszkalnego, ale także przez czynności faktyczne pozwanej polegające na dokonywanych przez nią częściowych wpłatach należności z tytułu korzystania z wynajętego mieszkania, a dokonanych we wrześniu 2008 r. w wysokości 400 zł, w listopadzie 2008 r. w wysokości 332 zł oraz w grudniu 2008 r. w wysokości 1.134 zł oraz w roku 2009: w lutym 2009 r. w kwocie 360 zł, w marcu i maju 2009 r. po 460 zł, w lipcu 2009 r. w wysokości 500 zł, w listopadzie 2009 r. w wysokości 600 zł i grudniu 2009 r. w wysokości 650 zł. Interpretując te działania jako uznanie niewłaściwe Sąd miał na względzie, iż było to działanie pozwanej, które ujawniało w sposób niewątpliwy świadomość pozostawiania przez nią dłużnikiem powoda z tytułu opłat należnych w związku z najmem zajmowanego przez pozwaną mieszkania. Pozwana czynnościami tymi wyrażała bowiem swoją wolę zapłaty zadłużenia, przez co utrzymywała powoda w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy w usprawiedliwionym przekonaniu, iż zapłaci na jego rzecz ciężący na niej dług. Stąd bezczynność powoda w sądowym dochodzeniu roszczenia była usprawiedliwiona. Wszystkie te czynności pozwanej, zgodnie z brzmieniem art. 123 §1 pkt 2 kc wywoływały bowiem skutek przerwania biegu trzyletniego okresu przedawnienia roszczenia o zapłatę wymagalnych w dacie ich dokonywania należności dochodzonych pozwem. W myśl zaś art. 124 §1 kc po każdym takim przerwaniu przedawnienia biegło ono na nowo. Ponieważ jednocześnie pomiędzy tymi czynnościami skutkującymi przerwaniem biegu przedawnienia w żadnym przypadku nie został przekroczony okres 3 lat, to skorzystanie przez pozwaną z zarzutu przedawnienia nie okazało się w przedmiotowej sprawie skuteczne. W konsekwencji Sąd uznał, iż pozwanej nie przysługiwało prawo do uchylenia się od zaspokojenia wierzyciela z uwagi na przedawnienie dochodzonego od niej roszczenia.

W tym stanie rzeczy, mając na względzie powyższe, w świetle zebrany materiału dowodowego oraz okoliczności niniejszej sprawy Sąd uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 659 §1 kc przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Z mocy łączącej strony procesu umowy pozwaną obciążał także obowiązek uiszczania na rzecz powoda opłat eksploatacyjnych związanych z wynajętym mieszkaniem.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek Sąd oparł o zasady przewidziane w art. 481 § 1 kc, który przewiduje, w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi oraz §2 powołanego artykułu: jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie oraz o zasadę z art. 482 § 1 kc, który stanowi, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Z uwagi na powyższe w punkcie I wyroku Sąd na podstawie art. 659 § 1 kc w zw. z art. 353 §1 kc i art. 353¹ kc oraz art. 481 §1 i 2 kc i 482 §1 kc zasądził od pozwanej H. G. na rzecz powoda kwotę 15.019,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. 11 października 2016 r. do dnia 29 czerwca 2017 r., ustalając jednocześnie, iż w tym zakresie odpowiedzialność pozwanej jest solidarna z odpowiedzialnością dwóch pozostałych pozwanych wynikającą z wydanego w sprawie nakazu zapłaty.

Uznając jednocześnie, iż w niniejszej sprawie zachodził uzasadniony wypadek o jakim mowa w art. 320 kpc, o sposobie spełnienia świadczenia na rzecz powoda Sąd orzekł na podstawie powołanego przepisu w pkt. II wyroku. Przepis art. 320 kpc przyznaje bowiem sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. W myśl tego przepisu w szczególności uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie [...].

W ocenie Sądu, sytuacja pozwanej, jej stan majątkowy i rodzinny był tego rodzaju, że spełnienie zasądzonego świadczenia bez rozłożenia go na raty byłoby nie tylko bardzo utrudnione, ale wręcz niemożliwe i tym samym naraziłoby pozwaną na znaczne szkody oraz w istocie na niemożność zaspokojenia swoich podstawowych potrzeb życiowych. Z ustaleń dokonanych w przedmiotowym procesie w oparciu o podane przez pozwaną okoliczności faktyczne, które na zasadzie art. 230 kpc Sąd uznał za przyznane przez stronę powodową wynikało bowiem wprawdzie, iż pozwana z wyłączenie jej własnego dochodu w postaci emerytury w wysokości 964,29 zł netto nie posiada wystarczających środków na opłacenie rachunków za mieszkanie oraz zakup żywności, a tym bardziej spłatę zadłużenia w ratach, co - co do zasady - winno w tym stanie rzeczy skutkować oddaleniem wniosku pozwanej o orzeczenie przez Sąd spłaty zadłużenia w ratach, to jednak Sąd uwzględnił fakt, iż pozwana posiada obecnie zasądzone na jej rzecz alimenty od współpozwanego w niniejszym procesie małżonka, co niewątpliwie umożliwi jej spłatę zadłużenia powstałego wobec powoda. Ustalając wysokość miesięcznych rat w kwotach wyższych niż wnioskowane przez pozwaną Sąd uwzględnił fakt, iż przychylenie się do wniosku pozwanej i określenie ich na poziomie 150 zł miesięcznie przy wysokości zadłużenia pozwanej skutkowało by koniecznością rozłożenia tego zadłużenia na ponad osiem lat, co byłoby okresem zdecydowanie zbyt długim, w sposób nadmierny preferującym pozwaną jako dłużnika, z nadmiernym pokrzywdzeniem powoda, jako wierzyciela. Sąd uznając iż stosownym w sprawie jest okres 4-ech lat, jako czas wskazany pozwanej przez Sąd na spłatę przedmiotowego zadłużenia, wysokość miesięcznych rat Sąd ustalił w wysokości 312 zł miesięcznie, z określeniem ostatniej raty obejmującej kwotę wyrównującą w wysokości 355,15 zł oraz zasądzone odsetki za opóźnienie. W ocenie Sądu rozłożenie zasądzonej w punkcie I wyroku kwoty na 48 raty uwzględnia słuszny interes tak powoda jako wierzyciela, jak i pozwanej. Z wyżej powołanych względów, Sąd na podstawie art. 320 kpc rozłożył zasądzone pozwanej w punkcie pierwszym świadczenie na raty, orzekając, jak w punkcie drugim wyroku, ustalając początkową datę spłaty zadłużenia na dzień 10 sierpnia 2017 r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc.

Przepis paragrafu pierwszego artykułu 98 kpc statuuje wprawdzie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu i niewątpliwie pozwana a jest stroną przegrywającą proces, jednakże w ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie winien był znaleźć zastosowanie art. 102 kpc, który przewiduje wyjątek od powyższego uregulowania. Artykuł ten ustanawia bowiem zasadę słuszności, zgodnie z którą w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Okoliczność uzasadniająca zastosowanie art. 102 kpc stanowiła omówiona wyżej sytuacja materialna i życiowa strony pozwanej, jak też wyrażona przez pozwaną wola uregulowania względem powoda istniejącego zadłużenia, a w szczególności okoliczność iż w okresie objętym żądaniem pozwu, to właśnie pozwana dokonywała dotychczas częściowych wpłat na rzecz powoda. Z uwagi na powyższe Sąd odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu poniesionymi przez powoda, uznając iż konieczność ich uiszczenia prowadziłyby do pozbawienia jej istotnych podstaw własnej egzystencji.

W pkt. IV wyroku Sąd przyznał reprezentującemu pozwaną z urzędu pełnomocnikowi kwotę 2.952 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu. Na kwotę tę składała się wysokość 1/2 opłaty maksymalnej określonej w §8 pkt. 5 obowiązującego w dacie wniesienia pozwu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1805), tj. kwota 2.400 zł oraz kwota należnego od tego wynagrodzenia podatku Vat. Zgodnie bowiem §2 pkt. 1 tego rozporządzenia koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują opłatę ustaloną zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, zaś ust. 1 §4 tego rozporządzenia opłatę ustala się w wysokości co najmniej 1/2 opłaty maksymalnej określonej w rozdziałach 2-4. Jednocześnie Sąd miał na względzie, iż w sprawie niniejszej wysokość tej opłaty w wysokości 1/2 opłaty maksymalnej uwzględniała stopień zawłości sprawy oraz nakład pracy radcy prawnego oraz wkład jego pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy. §4 ust. 3 stanowi

natomiast, że przedmiotową opłatę podwyższa się o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług.